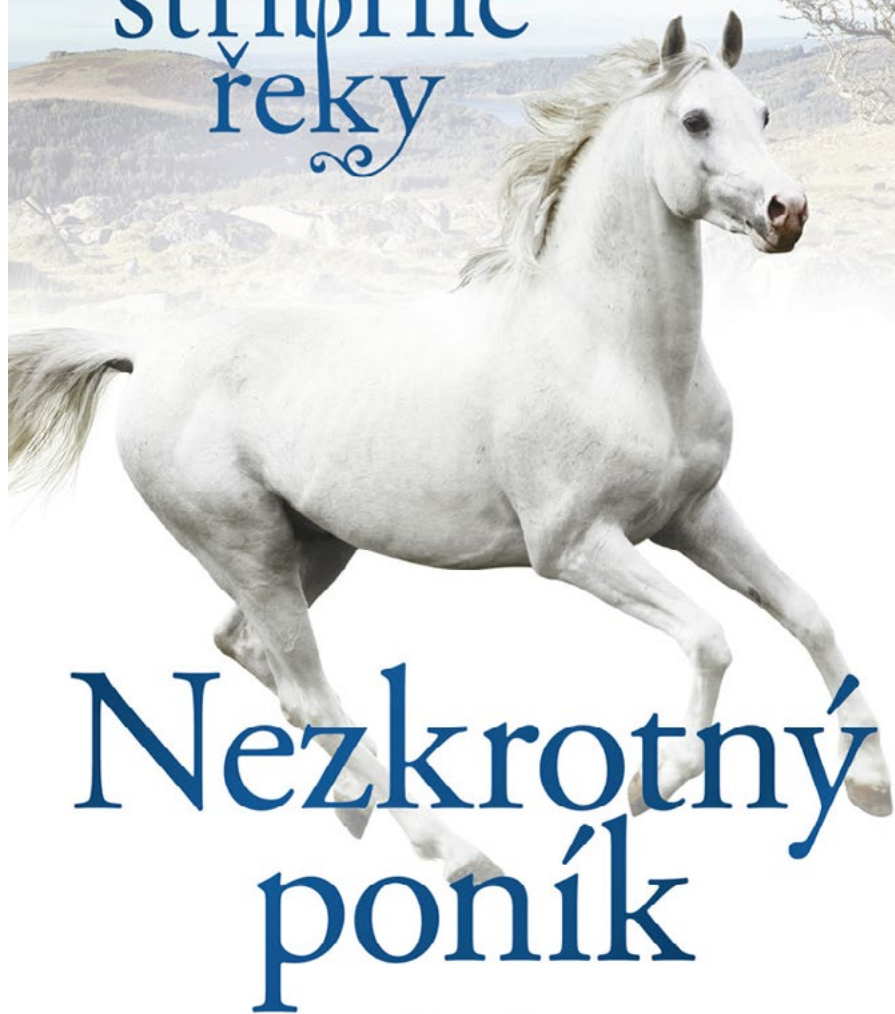

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci
od
stříbrné
řeky

Nezkrotný
poník

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky

Nezkrotný poník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Nezkrotný poník – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

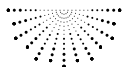
Poníci
od
stříbrné
řeky

Nezkrotný poník

AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová si toužebně přála, aby to všechno byl jen sen. Její rodina seděla kolem kuchyňského stolu a hleděla na ni s tvářemi překypujícími přívětivým očekáváním, jenže ona necítila nic. Opětovala pohled každého z nich a snažila se přinutit k nějakému pocitu – jakémukoli pocitu – jen aby se mohla připojit k té šťastné trojici. Tatínek ji obdařil zářivým televizním úsměvem, bláznivě modré oči nevlastní maminky Caroline ji prosily o souhlas a bratr Charlie se vrtěl na židli, téměř neschopný skrýt své nadšení. Přesto necítila nic. Kousala si dolní ret a přemýšlela, jak jim to říct.

„Lituju,“ promluvila konečně. „Nikam nejedu.“

Tatínek s nevlastní maminkou si vyměnili pohled a Charlie vstal tak rychle, že převrátil židli, která s rachotem dopadla na dlážděnou podlahu. To přimělo Žvanila, tlustého černobílého kocoura, aby urychleně vlezl pod deku. Poppy využila této chvílky a znovu se rychle podívala na katalog nemovitostí ležící na stole. Na fotografiích bylo stavení usazené na konci dlouhé šterkové příjezdové cesty. Zdi byly ze strohého šedého kamene a vikýřová okna vyčnívala z těžké břidlicové střechy jako dvě huňatá obočí. Z malých vstupních dveří se odlupoval žlutý nátěr.

„Vypadá to, jako by tam bydlela nějaká stará ženská. A vůbec, je to moc daleko,“ nazlobeně mumlala, i když táta s Caroline byli v tu chvíli příliš zaměstnání Charliem, než aby ji poslouchali.

Poppy se svezla po židli dolů, takže měla oči skoro v úrovni stolu, a pozorovala rodinu. Jim to nevadí, uvažovala rozčileně. Milují dobrodružství a nemůžou pochopit, proč ona se drží současného stavu jako klíště. Ale jedenáctiletá Poppy měla zlou zkušenost, že během vteřiny se váš život může obrátit vzhůru nohama. Je pochopitelné, že nenávidí změny.

Táta ten granát odpálil hned po večeři. Nasadil svůj televizní hlas. Obyčejně imitoval moderátory tak skvěle, že se Poppy začala hihňat. Dnes ale ne.

„Vítejte u zpravodajství v osmnáct nula nula. Hlavní zprávy: McKeeverovu rodinu čeká velká změna...“ začal.

Charlie přerušil hlášení. „Proč? Rozvádíte se?“

Ta otázka byla vyslovena s nadějným očekáváním. Polovina jeho kamarádů ve škole má rodiče, kteří se rozešli. Pro šestiletého Charlieho by to znamenalo mít dva vlastní pokoje a nepřetržitý přísun dárků od provinilých rodičů. Ale táta s Caroline se usmívají. A drží se za ruce, proboha! Ať už je to cokoli, rozvod to není.

„Ale nemaluj čerta na zeď, nerozvádíme se. Máme dobrou zprávu. Rodina McKeeverových se stěhuje z Twickenhamu, aby začala nový život na venkově!“ oznámil tatínek. Přitom stiskl Caroline ruku a povzbudivě se na děti usmál.

„Super!“ zahýkal Charlie a máchl pěstí do vzduchu.

„Cože?“ vyhrkla Poppy. To snad nemyslí vážně.

„Koupili jsme domek v Devonu, hned na okraji Dartmooru. Víím, že je to překvapení, ale nechtěli jsme, abyste se zbytečně těšili, dokud nebude vše podepsáno a vyřízeno,“ řekl tatínek.

Poppy se pod stolem štípla do stehna. Její nejhorší obavy se

potvrdily. Je opravdu vzhůru. „Ale já tady bydlím ráda. Nechci se stěhovat.“

„Nebuď hloupá, v Dartmooru se ti bude líbit. Znamená to pro nás všechny nový začátek,“ dodal tatínek a významně se na Poppy podíval. Neklidně se zavrtěla na židli. Věděla přesně, na co naráží. Ale samotné přestěhování na druhý konec země přece zázračně nelepší vztah mezi ní a Caroline. Schovala se za svou dlouhou ofinu a neříkala nic.

„Ta usedlost se jmenuje Riverdale. Je nádherná. Podívej, tady jsou fotky.“ Caroline k ní přistrčila katalog. „Paní, od které jsme domek koupili, tam žije spoustu let, ale už se o stavení a pozemky nemůže starat, a proto se rozhodla prodat. Máme štěstí, že jsme na to kápli. Asi to tak mělo být.“

„Je mi jedno, jestli to tak má být. Nechci odjet z Twickenhamu. Mám tady blízko k mamince,“ odvětila Poppy stroze.

Úsměvy na tvářích před ní pohasly a Poppy se najednou cítila provinile, když viděla Carolinin smutný výraz.

Pak otec odpálil druhý granát.

„Možná změníš názor, když si to poslechněš celé, Poppy. Dům má nájemníka.“

Proti své vůli Poppy pocítila zvědavost a nevrle se zeptala: „Jak to myslíš?“

„Majitelka domu se stěhuje do domova pro seniory. Má staříčkého poníka a jako součást dohody jsme museli souhlasit s tím, že bude moci zůstat v Riverdale.“

Poppy byla ve svém vzdoru připravená za každou cenu stěhování zabránit, ale její úmysly náhle roztály jako jinovatka za slunečného zimního rána.

Vzpřímila se na židli. „Poník? Jak se jmenuje? Jak je velký? Není už moc starý na to, aby se na něm dalo jezdit?“

„To nevím, miláčku, realitní makléř se nevyjádřil úplně jasně. Poník byl u veterináře, když jsme si prohlíželi dům, takže jsme ho neviděli, nezeptali se, kolik je mu let, ani jsme nezměřili, jak dlouhé má nohy.“

Poppy si hrála s pramenem vlasů a přemýšlela. Jejich dům ve Twickenhamu byl jejím posledním poutem s maminkou. Bylo to pouto, které si žárlivě střežila. Ale tam v té omšelé usedlosti uprostřed ničeho na ni čekalo cosi, o čem snila celý život – její vlastní poník. Znovu se podívala na fotografie. Na jedné byla dvě pole a řádka zchátralých kůlen podél cesty. Při bližším pohledu si všimla něčeho, co zprvu neviděla. Na jednom poli byla rozmazaná šedá skvrna. Poník byl příliš daleko, než aby rozeznala nějaké detaily, ale ve své představivosti už věděla, že je to 14,2 pěsti vysoký grošák.

„Ale ty přece neumíš jezdit, Poppy. Ani jsi nikdy na koni neseďla!“ vykřikl nevěřicně Charlie. Někteří lidé se rodí s diplomatickým nadáním, Poppyin světlovlasý modrooký bratr mezi ně však nepatřil. Takt nikdy nebyl jeho silnou stránkou. Ale jako obvykle měl pravdu.

„To nevadí. Brzy se to naučím. Stejně toho vím o koních mnohem víc než ty,“ odsekla.

To byla koneckonců taky pravda. Poppy měla o koních téměř encyklopedické znalosti. Jedním z jejích nejceněnějších pokladů bylo několik ohmataných knih o ježdění a péči o koně, které našla minulé léto na dně krabice s odloženými knížkami na bleším trhu. Tyhle čtyři staré knížky pomohly ukojit její posedlost. Díky nim Poppy přesně věděla, jak pečovat o poníky, tedy alespoň teoreticky: vše od odčervování až po přikládání obkladů. Zнала rozdíl mezi uzdou a uzdečkou, rozdíl mezi volným a pevným martingalem (*potmocrná otěž pro zjemnění jezdcovy ruky, kdy kůň příliš zvedá hlavu – pozn. překl.*). Naučila se nazpaměť kapitoly o trénování koně ve

skocích a o překážkových dostizích, ačkoliv zatím jedinou její zkušeností s ježděním byla jízda na oslících na pláži v Broadstairs.

„Tak co, jedeš s námi?“ zeptal se radostně tatínek. Poppy s nepostřehnutelným kývnutím vstala a odešla z kuchyně tak důstojně, jak jen to po jejím kompletním názorovém veletoci bylo možné.

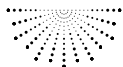
O tři měsíce později Poppy vzala poslední kartonovou krabici, odtrhla poslední proužek hnědé lepicí pásky a krabici pečlivě uzavřela víkem. Rozhlédla se po svém pokoji. Málem nezbyl jediný kousek podlahy, který by nebyl pokrytý krabicemi. Jinak byl pokoj prázdný. Všechn její majetek byl sbalený a připravený ke stěhování. Oblečení na ráno – seprané džínsy a oblíbenou mikinu – měla úhledně složené na další krabici v nohách postele. Tatínek chtěl vyjet hned po snídani, aby se vyhnuli dopravní špičce. Poppy si pořád ještě nebyla jistá, jestli vůbec chce odejít, ale její názor v podstatě žádnou roli nehrál. Tatínek a Caroline se rozhodli, že život na venkově bude pro děti mnohem lepší. Zdravější, bezpečnější, podobnější jejich vlastnímu dětství, jak jí pořád říkali.

Zvedla z nočního stolku otlučený budík s Mickey Mousem a nastavila jej na sedm hodin. Zrak jí padl na fotografii hned vedle budíku. Byla pořízená v jejích čtyřech letech a klidně mohla nést název „Za šťastnějších dnů“. Bylo to v zimě a jejich malá zahrádka byla pokrytá sněhem. Poppy s maminkou to ráno postavily sněhuláka. Měl trochu šišatou hlavu a na ní žertovně posazenou policejní přilbu, pocházející z Poppyiny krabice s převleky. Poppy s maminkou stály v pozoru vedle něj. Byly zabalené do kabátů, čepic a rukavic a jejich tváře, zruřovělé námahou, se smály do objektivu. Tatínek určitě řekl něco vtipného, než stiskl spoušť, ale Poppy si už

nevzpomíná co. Vlastně si není ani jistá, jestli si dokáže svou maminku zřetelně vybavit. Fotografie jsou fyzickou připomínkou toho, jak vypadala, ale když na ni Poppy vzpomíná, obrázek je příliš nejasný na to, aby jí připomněl zvuk jejího hlasu, její dotyk a jaká vlastně byla. Vzdychnula, vzala fotografii, zabalila ji do šály a dala ji do batohu, který měla připravený na ráno.

Když se Poppy uložila do postele, přemýšlela o novém životě v Devonu. V hlavě měla změt smutku, obav a vzrušení, kterou nebyla ve své únavě schopna rozmotat. Kocour Žvanil s jemným žuchnutím dopadl vedle ní. Několikrát se otočil na přikrývce, aby si našel pohodlné místo. Zítra se život změní napořád. To byla Poppyina poslední myšlenka, než upadla do bezesného spánku, zatímco jí Žvanil vrněl do ucha.

KAPITOLA DRUHÁ

Poppy byla vzhůru před šestou, probudilo ji mravenčení v žaludku. Slyšela Caroline, jak si dole v kuchyni tiše prozpěvuje s rádiem. Poppy se rychle oblékla a sešla ze schodů. Když vešla, Caroline se na ni usmála a zapnula konvici.

„Ahoj miláčku. Vstala jsi brzy. Taky jsem nemohla spát, jsem vzhůru od pěti hodin. Obávám se, že máme jenom tousty. Všechno ostatní je sbalené.“

„Toust je v pohodě,“ řekla Poppy a odhrnula si z očí dlouhou ofinu. „Kde je táta?“

„Sprchuje se. A Charlie ještě spí. Snažím se ještě udělat, co je třeba, dokud je tu klid.“

Caroline začala rychle připravovat udělat tousty a stála zády k Poppy.

„Co říkáš na stěhování? Víím, že bude těžké rozloučit se s tímhle domem, ale Riverdale si zamiluješ, slibuju.“

Jak může Caroline vědět, co si zamiluju a co ne, pomyslela si Poppy dotčeně. Neřekla nic. Caroline si její mlčení vyložila jako smutek a pokračovala: „Vím, že ti budou chybět kamarádky, zvláště Hanna, ale můžeš s ní zůstat v kontaktu přes e-mail a te-

lefon, a třeba k nám přijede o prázdninách, když ji maminka pustí.“

„Možná že jo,“ zamumlala Poppy. Věděla, že Caroline se snaží být milá a ona ji jen odbývá, ale nemohla si pomoci. Takhle to prostě je. Poppy bývala upovídaná, bezstarostná a jistá si tím, že je středem světa svých rodičů. Jenže už to tak není. Maminka odešla téměř před sedmi lety. Poppy teď o pozornost táty soutěží s Caroline a Charliem. Ať se Caroline jakkoli snažila Poppy zahrnout do celé rodiny, ona měla stejně pocit, že ji odsunuli na vedlejší kolej, podobně jako Charlieho dřevěný vláček. Dojedla snídani, odnesla talíř do dřezu a vyběhla po schodech, aby si vyčistila zuby, než Caroline začne zase mluvit.

O šest hodin později se McKeeveri pomalu sunuli v hustém provozu po silnici A303, hned za rachotícím stěhovacím vozem. Poppy už ani nepočítala, kolikrát se Charlie zeptal, kdy už tam budou. Hleděla z okna a snila o tom, jak cválá po travnatých stezkách a překonává obrovské překážky, před sebou dvě vztyčené šedivé uši. Tatínek se s Caroline dohadoval o své příští pracovní misi – má strávit osm týdnů na Blízkém východu. Poppyin táta pracuje jako válečný zpravodaj pro televizi BBC. Jeho známá tvář se objevuje na obrazovce v reportážích z frontových linií na těch nejnebezpečnějších místech na světě, od Iráku až po Sýrii. Ve své typické béžové neprůstřelné vestě, často za zvuků vzdálené střelby, přináší Mike McKeever válečné hrůzy z konce světa až do nejzazších koutů Británie. Měl odjet z Riverdale už následujícího odpoledne.

„Proč musíš odjet tak brzy? Nemohl sis to zařídit tak, abys

s námi byl aspoň týden a pomohl při vybalování? Nevím, jestli to všechno sama zvládnou.“ Caroline zvýšila svůj jindy klidný hlas a otočila se na svého manžela.

„Já vím, promiň. Ale uvidíš, že to půjde. Vráťím se dřív, než si všimneš, že jsem odjel.“

„A mezi tím už všechno bude na svém místě. Jako obvykle,“ hudovala.

Poppy byla na tátu hrdá, ale když byl pryč, strašně se jí po něm stýskalo. Byla by mnohem raději, kdyby byl pošťák, opravář nebo zaměstnanec banky. Prostě cokoli, jen aby to znamenalo, že bude v bezpečí a přijde každý den domů na večeři.

Když se přiblížili k Plymouthu, pole ustoupila domům. Jeli za stěhovacím vozem, který odbočil ze silnice A38 směrem na Tavistock, poslední úsek cesty. Riverdale leží půl hodiny cesty autem od tohoto starobylého tržišního města. Kolem třetí hodiny odpoledne se už blížili ke svému cíli, vesničce Waterby.

„Na druhé cestě vpravo za kostelem musíme odbočit,“ připomněla Caroline. Jeli po rovné silničce něco přes dva kilometry a za poštovní schránkou odbočili doleva.

„Podívejte, děti – tady to je!“

Poppy uviděla kamennou budovu s břidlicovou střechou. Působila melancholickým dojmem a stála ve stínu malé žulové skály. Auto ještě ani nezastavilo na příjezdové cestě a Poppy si už rozepnula pás, aby vystoupila jako první. Když bouchla dvířky, zaslechla za sebou Charlieho kňouravý hlas: „Mami! Žvanil poblíkal celou přepravku. Fuj, to je hnus!“

„Tak jste nás nakonec našli! Už jsem si myslela, že jste zabloudili.“ Poppy se otočila za hlasem, který, jak se zdálo, vycházel z dřevěné verandy v přední části domu. „Já jsem Tory Wickensová. Vítám vás v Riverdale!“

Bělovlasá žena, jejíž tvář byla protkána vráskami dlouhého života, s pomocí hůlek pomalu sestoupila z verandy. „Chtěla jsem vás tady přivítat. Nemohla jsem se rozloučit s tímhle starým domem, aniž bych viděla, kdo se v něm zabydlí. A ty musíš být Poppy. Určitě se chceš seznámit s Chesterem. Ukážu ti, co má rád.“

Tatínek zaparkoval auto a s Caroline přistoupili k ženě, aby jí podali ruku. Začali si s ní povídat o cestě sem, zatímco se Charlie snažil vyndat Žvanilovu přepravku z auta. Poppy netrpělivě popocházela sem a tam.

„Můžeme se, prosím, jít podívat na poníka?“ zeptala se, když konečně skončila věčnost trvající a nezajímavá diskuze o tom, jestli je silnice A303 rychlejší než dálnice.

„Poníka? Ó ano, určitě máš na mysli Chestera. Samozřejmě, to bych tomu dala,“ řekla Tory. Pokynula Poppy, aby vešla hlavními dveřmi do domu. Na fotografiích v katalogu dům vypadal hůř než ve skutečnosti, uvědomila si Poppy, když následovala Tory do haly. Odtud vedly další dveře do salonku a jídelny. Obě místnosti byly prázdné, ale vysokými okny do nich proudilo světlo a Poppy viděla prach, jak víří ve slunečních paprscích. Potrhané květinové tapety se místy odlupovaly a tam, kde mívala Tory pověšené obrázky, zůstaly tmavší obdélníky. Místnosti však byly prostorné a přitom útulné, omšelé výzdobě navzdory. Tory pomalu pokračovala z haly do kuchyně. V krbu doutnaly žhavé uhlíky a stěny byly obložené tmavým dubovým dřevem. Přímo před ní byly zadní dveře a Poppy cítila, jak se jí zrychlil tep, když jimi prošla ven k přístavbám za domem. Stejně jako dům i tyto přístavky byly postaveny z kamene a pokryty břidlicí.

„Jsou tady dvě stáje a malá stodola, kam můžeš ukládat seno a slámu. Myslím, že zásoby ti vydrží na měsíc nebo dva. Dveře mezi oběma stájemi vedou do sedlovny a přípravný krmiva. Je to tu malé, ale na Chesterovu výbavu to bohatě stačí,“ dodala Tory.

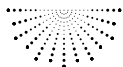
Viděla na Poppyině tváři potlačované vzrušení, usmála se a ukázala ke stáji vlevo. „To je Chesterova stáj. Zrovna jsem mu dala trochu sena. Tak běž a pozdrav se s ním.“

Poppy učinila několik kroků ke dvířkům stání. Horní polovina byla doširoka otevřená a na dřevěném trámu nahoře byla zavěšená podkova. Napravo od dvířek na háčku visela ohlávka. Když se Poppy naklonila přes dolní zavřenou polovinu dvířek a nahlédla do šera za nimi, slunce ji hrálo do zad. Kolem stěn se vršily balíky slámy a ona rozeznamenala kovový žlab, který byl zcela naplněný senem. Trvalo několik vteřin, než její oči přivykly neosvětlenému prostoru. Jakmile se tak stalo, měla dojem, že špatně vidí. Znovu se zadívala do stínů před sebou. Uvnitř si na seně pochutnával nikoliv 14,2 pěsti vysoký grošák, ale malý, chlupatý oslík s dlouhými ušima.

„Ale kde je Chester?“ zeptala se.

„To je on, miláčku. To je můj Chester. Je krásný, vidíš?“ odpověděla hrdě stará paní. Oslík se otočil za zvukem jejich hlasů, uviděl Poppy za dvířky, ohrnul horní pysk a mocně zahýkal.

KAPITOLA TŘETÍ

Poppy zaplavilo zklamání. Cítila, že se na ni Tory dívá, sněhobílé obočí nakrčené údivem. Stará paní sledovala, jak výraz v Poppyině tváři přechází z nadšení v šok. Dívka vypadala zdrceně.

„Ty sis myslela, že Chester je poník? Ale miláčku, je to můj oslík. Mám ho od hříbátka. Už jsem mu o tobě všechno pověřila. Je moc rád, že se o něj budeš starat.“ Tory tiše zavolala na oslíka, který k ní přišel a mazlil se s její rukou. Se slzami na krajíčku Poppy vykokotala omluvu a utekla zpátky skrz dům a ven vstupními dveřmi. Charlie seděl na prahu s kočící přepravkou na klíně a promlouval ke Žvanilovi. Tatínek začal vykládat auto a Caroline dávala pokyny stěhovákům.

„Tati – ty jsi říkal, že je tady poník. Je to osel! Tys mi lhal! Jak jsi mi to mohl udělat?“ Knedlík v krku jí zabránil mluvit dál, ale slzy se jí vyřinuly po tvářích. Hřbetem ruky si je otřela.

„Osel! Osel! Poppyin poník je osel! Počkej, až se to dozví Hanna. Dobře ti tak, to máš za to, že jsi tak nafoukaná,“ vykřikoval Charlie zpoza Žvanilovy přepravky.

„Tak dost, Charlie! Poppy, já tomu nerozumím. Realitní makléř

nemluvil příliš konkrétně, ale určitě řekl, že je to poník. Aspoň mám dojem, že to řekl.“

Poppy se vyhýbala tatínkovu pohledu a zuřivě kopala do země. Caroline prolomila mlčení. „No, oslík – vždyť je to milé. Víím, že jsme všichni počítali s poníkem, ale oslík je lepší než nic.“

Poppy se na ni obořila: „Ty nic nechápeš. Nikdy nic nechápeš! K čemu je osel? Nedá se na něm jezdit, budu všem pro smích. Ne-návidím tě!“

Caroline, překvapená Poppyiným jedovatým útokem, couvla a odvrátila se. Poppy odkráčela po cestě, záda celá ztuhlá vztekem. Asi v půli cesty se zastavila a přelezla branku do většího ze dvou výběhů patřících k Riverdale. Vydala se ke vzdálenému konci pastviny, kde tráva ustupovala hustému lesíku. Potřebovala být co nejdál od všeho. Když došla k drátěnému plotu, který ohraničoval pozemky Riverdale, posadila se a zadívala se směrem ke stromům.

Poppy věděla lépe než většina ostatních, jak nespravedlivý život může být. Měla-li být upřímná, věděla, že toto nejnovější zklamání neznamená konec světa. Jak tatínek rád říká, žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Přesto se cítila ublíženě. Celý život snila o svém vlastním poníkovi. Zatímco některé děti mají imaginární kamarády, Poppy měla v útlém dětství vymyšleného velšského poníka, kterého pojmenovala Kaňka. Vybudovala mu stáj za zahradním domkem a trávila hodiny stavěním překážek z cihel a bambusových proutků. Z Kaňky nakonec vyrostla, ze své vášně však nikoliv. Některé šťastnější spolužačky měly každou sobotu jezdecké lekce a ona potají naslouchala jejich dobrodružstvím a historkám o různých koních, na kterých jezdily; přála si být jako ony. Její nejlepší kamarádka Hannu koně nezajímali. Chtěla být popovou zpěvačkou, až vyroste, a nemohla pochopit Poppyino zaujetí. Pak jí tatínek řekl

o poníkovi v Riverdale a ona poslední tři měsíce věřila, že se její sen konečně splní. Jak byla hloupá.

Za půl hodiny ji přišel hledat tatínek.

„Chtěl jsem ti dát čas, aby ses trochu uklidnila,“ řekl měkce a posadil se do trávy vedle ní. Poppy stále pociťovala velké zklamání, ale teď, když vychladla, se za výstup, o němž věděla, že byl zbytečný, cítila trochu trapně. Tory jí byla hned od začátku sympatická, a teď si o ní musí myslet, že je rozmazlený městský spratek. A bylo jí ještě hůř, když si vzpomněla, jak ošklivě se zachovala ke Caroline.

„Tory se po tobě ptá. Má pocit, že je to tak trochu její vina. A Caroline tě chtěla jen trochu rozveselit. Nebylo nutné na ni takhle vyjet, Poppy.“ Tatínek vypadal unaveně a Poppy se cítila zahanbeně. Nechtěla mu ublížit.

„Promiň, tati. Půjdu a oběma se omluvím. Jen jsem se tak těšila. A teď mi tu nezbylo nic. Radši bych byla v Twickenhamu.“

„Ale hlupáčku, samozřejmě, že ti tu něco zbylo. Pro začátek by ses měla vrátit a naučit se pečovat o Chestera. Přece ho nenecháš napospas Charliemu, nebo snad ano?“

Poppy se podařil slabý úsměv. „Ne, to asi ne. Nejspíš by ho využil k turnajovým kláním nebo něčemu podobnému. Jdi napřed. Já přijdu za chvíli.“

Ještě chvíli seděla, přemýšlela o oslíkovi a o poníkovi, který neexistoval. Jednoho dne se možná všemu zasměje, ale teď ještě ne. Zhluboka se nadechla, připravená sníst, co si nadrobila.

Když vstala a oprašovala si džínsy, něco upoutalo její zrak a ona pohlédla k lesu. Měla dojem, že se mezi stromy mihlo něco bílého. Chvilí čekala a podívala se znovu, ale nebylo tam nic kromě tmavě hnědých spletitých větví obrostlých listy. Pokrčila rameny a vydala se přes pastvinu zpátky k domu.